

ΑΚΡΟΘΙΝΙΑ

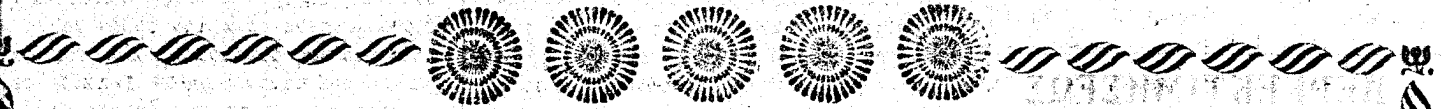
Τιμή φύλλου δρχ. 1

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

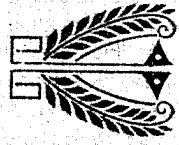
ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
Γραφεία: Μαιζώνος 149

ΠΑΤΡΑΙ
Κυριακή 9 Μαρτίου 1924

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 2
Συνδρομαί, ἀγγελίαι προπληρωταί

1470
71
2000

Η ΗΡΩΪΣ ΤΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ ΜΑΣ

SILBERTE

ΑΙΣΑΜΙΚΑ ΔΗΚΙΥΣΥΣ

“ ΑΚΡΟΘΙΝΙΑ ,,

Διευθυντής :
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΚΩΝ. ΚΑΣΑΠΗΣ

Διαχειριστής :
ΠΕΛΙΑΣ ΣΑΓΡΗΣ

Ίδιοκτήται :
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΜΕΛΙΔΩΝΗΣ
ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΗΤΣΩΝΙΑΣ

Συνδρομαί προπληρωτέα

Εσωτερικού έτησία Δοχ. 25	εξάμ.	15
Εξωτερικού » φράγ. 25	»	15
Αμερικής » Δολάρ. 2	»	1.

ΠΕΡΙ ΕΚΤΙΜΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

“Ας θεωρήσωμεν εις την ανθρωπότητα εκείνους, όσοι φέροντες εαυτούς εις μαρτυρίαν του θηϊκού αυτής μεγέθους, μάς διδάσκουσιν, όποιοι όφειλομεν να κατασταθώμεν. Δέν θέλομεν δυνήθη, να εξισωθώμεν με αυτούς εις την φήμη, αλλά τουτό δέν εινε το ζητούμενον. Δυναμέθα δε άναμφιδόλως να εξισωθώμεν με αυτούς κατ’ εσωτερικήν άρετήν, τουτέστι δια της των γενναίων αίσθημάτων επιμελείας, όσάκις δέν ειμείς η εκτρώματα, η γλήϊθοι, όσάκις ο ήλιος ημών, πεπρωτισμένος συνάσει, ύπεροψ, όπωσούν τα όρια της ποταπότήτος.

“Όταν διερεθίζώμεθα εις καταφρόνησιν της ανθρωπότητος, η βλέποντες με τους όφθαλμούς μας, η αναγιγνώσκοντες εις την ιστορίαν μυρίας αυτής κακοηθείας, ως αναφέρωμεν τον νοόν προς τους σεδαομοίους εκείνους άνδρας, τους εις την ιστορίαν επίσης διαλάμποντας. Η όργέλος, γενναίόφρων δε Βύρων έλεγεν, ότι ούτος εινε ο μόνος τρόπος, με τον όποιον δυναμέθα να προφυλαχθώμεν εκ της μεσανθρωπίας. «Ο μέγας άνηρ, όστις μοι παρουσιάζεται πρώτος πάντων εις τον νοόν, έλεγεν αυτός, εινε ο Μωϋσής, ο Μωϋσής, όστις ανυψώται εν έθνος εξητελισμένον, ό λυτρώνει από το αίσχος της δουλείας και ειδωλολατρείας, διδδει εις αυτό πλήρη σοφίας νόμον, σύνδεσμον εξαίσιον της θρησκείας των Πατριαρχών μετά της θρησκείας των πεπολιτισμένων χρόνον, τουτέστι μετά του Εύαγγελίου. Η θεία πρόνοια δια των άρετών και νομοθεσιών του Μωϋσέως, διδδει εις το έθνος των Εβραίων επισήμους πολιτικούς άνδρας, γενναίους πολεμιστάς, άοίστους πολίτας, θελους ζηλωτάς της δικαιοσύνης, όστινες εκλήθησαν εις το να προφητεύσωσι την πώσιν των ύπερηφάνων και των υποκριτών, και την μέλλουσαν εξημέρωσιν όλων των εθνών.

“Αναλογιζόμενος τινας εκ των ένδόξων άνδρών, και έξαιρέτως την Μωϋσήν μου, προσέθετεν ο Βύρων, έπαναλαμβάνω

πάντοτε με ένθουσιασμόν εκείνον τον ύψηλον στίχον του Δάντου:

“Che di vederli, in me stesso m' esalto”!

«Βλέπων αυτούς, κατ’ εραυτών ύψουμαι»! και τότε αναλαμβάνω αγαθήν ύπόληψιν περι της άδχμιας ταύτης σαρκός, και των όποιων αυτή φέρε: πνευμάτων».

Όυτοι του μεγάλου της Άγγλίας ποιητου οι λόγοι: άναμφιδόλως μαρτυροϋσι περι της σπουδαιότητος των άποτελεσμάτων, τα όποια δύναται να επιφέρη η μελέτη και διερευνήσις της ζωής και δρασεως των ακτινοδόλων πνευμάτων, δια της μεγαλόουργου επηρείας των όποιων αίρεται η ανθρωπότης εις την σφαίραν της ευγενούς αυτής καταγωγής και του άληθοϋς αυτής προορισμού, άποτροπισζόμενη την χαμέρπειαν και τον εκφυλισμόν.

Οί μεγαλόψυχοι, όσοι ύπήρξαν, και όσοι ύπάρχουσιν, εξαρκούσιν ει το ν’ αποδείξωσι ψεύστην τον έχοντα χαμέρπεις περι της φύσεως του ανθρωπου ιδέας. Πόσοι άνεφάνησαν εις την πρώτην αρχαιότητα! Πόσοι εις τους Ρωμαίικούς χρόνους! Πόσοι εις τους θαρραλότατου του μεσαιώνος και εις τους αιώνας του νεωτέρου πολιτισμού! Ηκει οι μάρτυρες της άληθείας, εδώ οι ευεργέται των πιαχόντων, αλλάχού οι Πατέρες της Εκκλησίας, περιδλεπτοι δι’ άκροτάτην φιλοσοφίαν και ένθερμον αγάπην, πανταχού άτρόμητοι πρόμαχοι της άληθείας και του δικαίου, άκαταπόνητοι σκαπανείς του καλού, περιπυστοι, άνορθωταί των φώτων, σοφοί ποιηταί, σοφοί επιστήμονες, σοφοί τεχνίται.

Όυτε η μακρά του χρόνου άπόστασις, ουτε αι λαμπρά των ύποκειμένων εκείνων περιστάσεις ως μάς πείσωσι να φαντασθώμεν, ότι ήσαν διαφόρου γένος παρά το ήμέτερον, ουχι, δέν ήσαν κατά την γέννησιν πλέον παρ ημάς ήμίθεοι: τέκνα ήσαν και αυτοί γυναικός, έπόνεσαν και έκαυσαν ως ημείς ηγαγκάσθησαν και αυτοί, ως ημείς, να πικαίωσι κατά των κακών κλίσεων, να έρωθριάσωσιν ένίοτε δι’ εαυτούς, ν’ αγωνισθώσι αγώνα θειόν, όπως θριαμφύσωσι καθ’ εκυτών.

Τα χρονικά των εθνών και τα άλλα σωζόμενα μνημεία μάς αναγγέλλουσι μικρόν τι μέρος των ένδόξων ανθρωπων, όστινες έζησαν επί της γής. χιλιάδες δε

χιλιάδων ύπάρχουσι καθ’ ήμέραν, όσοι, χωρίς να έχωσι φήμην έξάκουστον, τιμώσι δια των καρπών του πνεύματος και των όρθών πράξεων τόδονομα του ανθρωπου.

Η ανάμνησις του εν πάσιν αξιολόγου των αγαθών τούτων ανδρών δέν μάς ρίπτει εις άπάτην των εν τη κοινωνία και περίεξ ημών έξελισσομένων άθλιότητων άνακαλούντες αυτούς εις την μνήμην, δέν θεωρούμεν μόνον το ώρσιον του ανθρωπου, ουτε άρνουέθα, ότι ύπαρχει και πλήθος άναισθητών και διεφθαρμένων. Οί διεστραμμένοι και άναίσθητοι όμολογουμένως πλήθουσιν, αλλά το ζητούμενον ειναί, ότι ο ανθρωπος δύναται να ήται αξιουθαύμαστος δια τον όρθον νοόν, δύναται να μη διαστραφή, άλλ’ εις πάντα χρόνον, εις πάντα βαθμόν εκπαιδεύσεως εις πάζαν κατάστασιν δύναται μάλιστα να εξευγενισθ η με ύψηλάς άρετάς, δι’ η και δικαιοϋται να τιμάται όρ’ όλων των λογικών πλασμάτων.

Απονέμοντες προς αυτόν την όφειλομένην τιμήν, βλέποντες αυτόν όρμώμενον προς την άπειρον τελειότητα, και ανήκοντα μάλλον εις τον άθάνατον των ιδέων κόσμον, η εις τας όλίγας επί γής ήμέρας, καθ’ ός, όμοιος με τα φυτά και τα θηρία, αναφαίνεται υπό του νόμου του ύλικου κόσμου, βλέποντες αυτόν εκανόν τουλάχιστον ν’ αποχωρισθ η αγέλης των θηρίων, και να ειπή: «Έγώ ειμαι ανώτερος όλων σας και όλων των περι έμε πλασμάτων και κτισμάτων», θέλομεν αισθανθ ηθερμότεραν προς αυτόν συμπάθειαν. Αυτή η αυλιότης του, αυτά ταύτα τα ελαττώματα του και άμαρτήματα θέλουσι μάς κινήσει εις περισσοτέραν ευσπλαγγίαν, όποταν ένθυμηθώμεν πόσον μεγα πλάσμα εινε. θέλομεν υλίθεσθαι εις την εξαχρείωσιν του Βασιλέως των κτισμάτων, και αγωνιζέσθαι ότε μόν να καλύπτωμεν επιμελώς τα σφύματα του, ότε δε να τω διδωμεν χείρα βοηθείας, ίνα εκ του βορδόρου ανεγερθ η και επαναστρέψη εις το ύψος, όθεν εξέπεσε. θέλομεν ευφρανέσθαι, όσάκις τον βλέπωμεν, ένθυμούμενος την αξίαν του, να μένη άήττητος πρό των όδυνών και καταφρονήσεων, να θριαμβεύη κατά των δραμυτέρων δοκίμασιών και να πλησιάζη, με όλην την ένδοξον της θελήσεως ισχύος εις τον θεόν αυτοϋ ύπογραμμόν.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΠΕΤΑΣ

»» ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ««

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

I.

Είναί στο μικρό της σαλονάκι η κόμησα Λουίζα από δύο ώρων άνασαινε:

βαθειά σάν να θέλη να καταπιη όλο το άρωμα απ’ της βιολέττες και γύρω της σκοροϋν τη γλυκει μρωδιά της...

Καθισμένη σε μια αναπαυτική πολυθρόνα δεν βλέπει, ούτε ακούει τον θόρυβο της πόλεως, προσυλωμένη στο βιβλίο που κρατά στα χέρια της. Άνοιξε για είκοστή φορά το βιβλίο αυτό και διαβάζει μια σημείωση που έχει κρύψει μέσα στα φύλλα του.

Είν' ένα γραμματάκι, μυρωμένο, με τρία λίγα αυτά λόγια: «Κα κόμησσα, η σύζυγός σας, ο θάνατός σας Ρενάτος σας απατά. Αν θέλητε να βεβαιωθείτε πηγαίνετε απόψε στον χορό του Έθνικου αφού φορέσετε ένα μαύρο ντόμινο μ' ένα μεγάλο φιάκι λευκό στο στήθος.—Γνωστή σας». Αυτό λοιπόν το γραμματάκι έκρατούσε την άμορφη κόμησσα λυπημένη στο σαλονάκι της.

Μα είναι δυνατόν ο αγαπημένος της Ρενάτος να την απατά; Ο άντρούλης της που δ' χρόνια τώρα δεν έδειξε γι' αυτή την παρ'ι λατρεία και τυφλήν άφοσίωσι...

II.

Η Λουίζα και ο Ρενάτος παιδιά δύο γναστών και πλουσίων οικογενειών της Βενετίας αγαπήθηκαν μέσα στο σπίτι του δευτέρου, που έδιδετο μια μεγάλη εορτή προς τιμήν του. Εόρταζε τα γενέθλιά του, ήταν παιά είκοσι χρόνων. Η Λουίζα μόλις δεκαπεντέτης, για πρώτη φορά παρουσιάζτο στις μεγάλες εορτές, που έδιδοντο σα άρχοντικά μέγαρα της πόλεως. Πρώ δύο μηνών είχε έλθει από ένα μεγάλ' εκπαιδευτήριο της Ρώμης. Ο Ρενάτος εύτυχης τεύχριζε μέσα στις άπεραντες αίθουσες, της άπαστραπτουσας εις τα φώτα, χωρίς να προσέχη της συγγενές ματιές που ριχναν πολλά κορίτσια και τον πλησίαζαν για να ακούσουν δύο λόγια απ' τα άμορφα κόκκινα χείλη του, ή να τους χαρίση ένα βλέμμα απ' τα φλογερά μαύρα μάτια του.

Γνωρίσθηκε με την Λουίζα, κι' απ' την στιγμήν εκείνην ο έρωσ πληγωσε και των δυο της καρδιές. Μετά δύο χρόνια έγιναν οι γάμοι της. Τρία χρόνια είνε τώρα που ζούν ένωμένοι κι' εύτυχισμένοι στο πλούσιο παλατάκι τους. Το πρώτο σύννεφο ήταν το γράμμα, που την βρισκουσε τώρα να διαβάξη ολο σχεδόν το άπόγευμα.

Διά λίγο έμεινε ακόμη συλλογισμένη, σκούπισαν τα δάκρυα που ξέσπυαν απ' της πυκνές ώραις βλεφαρίδες της, κι' έφερε το χέρι στο κονδούνη, παρήγγειλε να έλθη η μοδίστα της άμέσως. Μετά μερεις ώρας, το μαύρο ντόμινο θα τέλειωτε! Η μοδίστα το πήρε κι' έφυγε, αφού την βεβαίωσε ότι στάς ένδεκα θα έσταλλε... Κτυπούν δακτώ ο κόμης ήλθε, δεν έσηκώθη όμως να τον δεχθή, έλαστή όπως πάντα, κι' αυτό τον έκαμε τρέξη κοντά της να μάθη την αιτίαν της ήσυχος. Τον ήσυχασε πώς, μόνον λίγο κροκέφαλο είχε έδίπνησαν σχεδόν σιωπηλοί, της πρότεινε να πάνε στο «Έθνικόν» μα εκείνη δεν έδέχθη. Ο κόμης δ-

μως ήτο ύποχρεωμένος να πάη διότι είχε δώσει τον λόγον του, γι' αυτό στάς δέκα έφυγε τον συνόδευσε ως την έξω-θύρα, την βεβαίωσε ότι δεν θα έβράδυνε πέραν της μιάς, κι' άπεχωρίσθησαν μ' ένα φιλί.

Σε μισή ώρα το ντόμινο ήλθε.

Είναι 12 παρά 10, στις σκάλες του «Έθνικου» σταμάτησε ένα άγοραϊόν άμαξι, απ' αυτό κατέβηκε κάποιος με μαύρο ντόμινο, ανέβηκε βιαστικά τα σκαλιά με έλαφρό βήμα. «Ολοι θ' άνοιωσαν πειά πώς δεν ή αν άλλος απ' την κόμησσα Λουίζα.

Μπήκε στην αίθουσα, κύτταξε δεξιά, άριστερά, είδε τέλο τον Ρενάτον της να μιλά με κάποιον φίλον του, τον πλησίασε τύν τράβηξε έλαφρά άι' το χέρι σε μια άπόμηση γωνιά. Εκείνος την πήρε στην άγκαλ' ή, ή Λουίζα άπέφυγε το φιλί του. Την ανέβασε τρέχοντας την σκάλα ή κόμησσο χωρίς να θέλη τον ήκολούθησε, ανέβηκον στο επάνω πάτωμα, ένας ύπηρετής όνοιξε μια πόρτα δεξιά, ο

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΛΟΥΪΖΑ

Ρενάτος την παρέσυρε και κείνη σαν αυτοματοδέν άνέστη, την κάθησε σε μια καρέκλα, κι' άρχισε να της λέγη λόγια άγάπης, άφοσίωσης, λατρείας. Τον ήκουε με τό κεφάλι κάτω, πήρε θάρρος, άλλαξε τη φωνή της και τούπε, «κι' ή γυναίκα σου;». «Ω άς μη μιλούμε γι' αυτήν αγαπημένη μου. Αδτέ; ή στιγμές είνε για μās μόνον για μās. Εκείνη έστρεψε μέσα στα χέρια του και ο Ρενάτος που τόννοιωσε την ρώτησε: «Αφού εκείνη δεν είν' τδω; γιατί φοβάσαι άγάπη μου; γιατί τρέμεις; Έσύ είσαι για μένα άπόψε το παν. Μα... γιατί δεν βγάξεις τη μισκα σου;». Η κόμησσα ταράχθηκε σ' αυτή την ερώτησι, κι' έκρυψε το πρόσωπο στα χέρια της. Πολλή ώρα τον βα

σάνιζε με την έπομονήν της. Γονάτισε στα πόδια της, πήε τα γαντοφορεμένα της χεράκια τα φίλησε πολές φορές, και με την άρμονική φωνή του της είπε: «Μα Λουίζα μου έλα, μην κρύβης πειά απ' τον Ρενάτο σου το άμορφο προσωπάκι, δεν θέλω να σε κάμω να ύποφέρης άλλο άρχετά». Έσηκώθηκε πήρε τη μάσκα της κι' άρχισε να της γεμίξη το πρόσωπο με φιλιό, της εξήγησε ότι ο ίδιος, της είχε σταίλη το γράμμα εκείνο γι' να δη άν θα ήγνοις, άν είχε άκόμη σ' αυτόν έμπιστοσύνην. Εκάθησον κοντά στο τραπέζι έφαγαν μ' όρεξι πολλή, έβγαλε απ' την τσέπην του ένα κουτάκι, το άνοιξαν ήταν μέσα ένα μεγάλης άξίας δακτυ ίδι π' ή της ήμέρες εκείνες ή κόμησσα είχε δη στην βετρίνα ένός άδαμιντοπωλείου και της άφερε.

—Λουίζα μου αυτό θα μās θυμίξη την ώραία άπομινή βραδυά που ποτέ και οι δυο μας εν θα ξεχάσουμε. Ένα θεμιό φιλι συνεπλήρωσε τον όρκο τους. Απ' την ήμέρα εκείνην ή κόμησσα Λουίζα σίσθηκε πώς ο Ρενάτος της δεν έπανσε ούδ' επί στιγμήν ναίνα δικός της ούτε ποτέ θάλανε να την αγαπά.

Ήσαν τόσο θεμιοι οι όρκοι του!

Πέρασαν εξ χρόνια, τρία άγγελόμορφα παιδάκια στόλιζαν τώρα το εύτυχισμένο μέγαρο. Είνε ή ίδια μέρα. Τελευταία Κυριακή των Άπόκρω, όλοι γλεντούν! Η άπογευματινή. Η κόμησσα όπως άλλοτε και τώρα, καθισμένη στο σαλονάκι της, σκέπτεται πώς αυτήν άκριβώς την ώρα, πρδ εξ χρόνων έβασανίξετο με την άμφιβολίαν, που της έφερε το γράμμα εκείνο, για την άγαπη του Ρενάτου της.

Απ' της σκέψεως της συνήλθε με τη φωνή του συζύγου της, την καλούσε να στολίσουν τα δυο παιδ' μεγάλα παιδάκια τους για το παιδικό χορό που έδιδετο στο «Έθνικό!»

Ένοιωσε της σκέψεως της, πήρε το λευκό χεράκι της μες τα δικά του το χάιδεψε απαλά, τα δακτυλί του εκλαυσαν το δακτυλίδι που πρδ εξ άκριβώς χρόνων έπεσφοάγισε την παντοτεινήν εύτυχίαν τους. Έμειναν άγκαλιασμένοι ο έννας κοντά στον άλλον μέχρις ότου τους πλησίασαν τα μικρά της με τρελλά ξεφωνητά, πήρε ο καθ' έννας από ένα στην άγκαλιά του κι' έφυγαν για να έτοιμαστούν να τρέξουν στην διασκέδασι, τη χαρά, το γέλιο!...

(Έρω)

Έκ του Ίταλικού

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΤΖΟΒΑΝΙ ΑΣΖΑΡΟ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Γιομάτος είν' ο κάμπος από μυριόχρωμα λουλούδια. Γιομάτοι οι δρόμοι της πόλης από γυναίκες χαριτωμένες. Κι' ο λουλουδόκοσμος και τώμορφο φύλο καλοῦν σ' ένα τρελλής χαράς γιορτάσι. "Αχ! κι' εγώ κάθομαι και σε περιμένω μέσ' στα λιοπύρια, ἐνῶ ἐσένα, κάθε μέρα, κἄτι σε ἀπασχολεί κἄτι τὸ πολὺ σοβαρό.

—Τὸ ξέρω μὲ ξέχασες— ποῦ δὲν σε ἀφίνει νὰ τρέξης ὅπως πρῶτα μὲ τὴ λαχάρα στὸ στόμα νὰ μ' εὔρης. Κορὰ τίς ἀσχολίες σου ποῦ σοῦ σ' ἐμποδίζουν και γύριζε ἀργὰ στὸ σπῆτι σου, κουρασμένη. Ἔτσι κουράζουν οἱ ἐρωτικές περιπέτειες. Κάνουν τὰ μάτια κόκκινα, χάννα, και τὰ στεφανώνουν μὲ τοὺς πένθιμους κύκλους τῆς ματαιότητος. Κι' οἱ προδότες αὐτοὶ μοῦ μιλοῦν πολὺ ζωντανότερα παρὶ τὸ στόμα σου ποῦ δὲ μοῦ λείει τὴν ἀλήθειαν.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Κάθομαι ἀγαπημένη μου, μόν' ες μέσ' στὴ μικρὴ μου καιμαρούλα, και διαβάζω ἐνῶ ἐσὺ βρίζεσαι μαζουὰ μο'. Μὰ γιατί νὰ μὴν εἶσαι δῶ; Γιατί νὰ σε διώξω; Τώρα τὸ συλλογιέμαι, τώρα βλέπω, πῶς θέλω ἕναν σύντροφο, πῶς δὲν μὲ φχαριστάει μονάχα τὸ βιβλίο, γιατί εἶνε νεκρὸ και κρύο, ἐνῶ τὸ δικό σου χερὰκι εἶνε τόσο ζεστὸ και τρυφερό...

Ἐξω ὁ βορριάς μουγκρίζει σὺν ἀγριοδάμαλῳ μανιασμένο, και μεσ' στὸν κῆπο κάνει τὰ γυμνά τῆς κερρασιᾶς κλαροῖν νὰ παραδέρνουνε ἀπελπισμένα. Κι' ὅμως πῶσες φορές τὴν ἀνοιξὴ αὐτὰ τὰ κλαροῖα μᾶς κρύψανε στὴ πρασιναδά τους και μᾶς ἐδώξαν τοὺς γλυκοὺς και πικροὺς τῶν.

Τότες ἦσαν ὄλα χαρούμενα, ὄλα γελοῦσαν στὴν ἀνθισσὴ και στὴ ζωὴ. Μὰ τώρα χάθηκαν οἱ πρασιναδες ποῦ στὸν ἴσκιό του, ἐτραγουδήσαμε τὸν αἰώνιον ἔμνο τῆς ἀγάπης, και τὸ δρολάπι δέρνει τὰχτα κλαροῖα πῶμειναν μόνα. Πόσο μοιάζω μὲ δαῦτ'α! Ἀποῶ τὸ μονότομο τρεῖξιμο, τὴ στιγμὴ ποῦ σ'λλογιέμαι, κι' ἀνατριχιάζω, λές κι' ἐγένηκαν οἱ ἀγανήσεις μου βορριάς χειρότερος και μὲ παγώνει στὴ μοναξιά μου. Ὡς τόσο θὰ ξα-

νανθίσω τὸ δέντρο, και θὰ χαρῆ τὴν ἀνοιξὴ. μὰ τάχα θὰ ξαναανθίσω κι' ἡ δική μου ἡ καρδιά;

Δευκᾶς (Μετὰφρασις) Γερ. Γρηγόρη

Ο ΕΡΩΣ

Γλυκύτερον τοῦ ἔρωτος τίποτε δὲν ὑπάρχει ἂν και ὡς τυραννος σκληροῦς ὄλου τοῦ κόσμου ἄρχει.

Ὁ ἔρωτας εἶναι πικρὸς πρασινοφρεμένος

κι' ὅποιος τὸν ἐδοκίμασε εἶν' πάντα πικραμένος

Ἡ τύχη μὲ τὸν ἔρωτα ποτὲ δὲν συμφωνοῦνε

και τοὺς ἀθλοὺς ἐραστὰς πάντοτε τυραννοῦνε,

Εἶναι κριμα στὸ κορμί

νὰ τὸ νικᾷ ὁ ἔρως;

Ἄνὰ τὸ ξυπνοῦν οἱ κοιτισμοὶ τοῦ ἔρωτος τὴν νύκτα.

Εὐανθὸς Ἰππότης

ΣΤΟ CAPRICE

Εἰς τὸ καπρὶς μὴ μὲρα πῆγα ὄχι μὲ δόλιους ὀμοίους

μὰ ὅμως μὴ εἰς ἄθροισμα μου θαυμάσε τοὺς ὀφθαλμούς.

Τὴν κοιτάγα και μὲ κοιτοῦσε μὲ βλέμμα εὐχαρὶ και χαροπὸ

μὰ ὅμως δὲν μοῦ τὰ ξηγῶσε και μ' ἄφινε γὰρ ἄπορῶ.

Ἄπο τὴν θέδιν μου ἀμέδως φεύγω και κατευθύνομαι πρὸς αὐτὴν

τὴ διπλανὴ τῆς κάθισμα πέρνω και τὴν ὠτάω μὲ τὸπονον γλυκὴ

Γιατί... γιατί Ἐλθνομαλοῦδα τόσο μὲ κοιτάζεις ὀνεχῶς;

μήπως διόλου ἐν σοῦ ἀρέδω ἢ μήπως δὲ ἔχεις ὁ φτωχός;

Ἄλλὰ ἀνὲ νὰ μ' ἀπαντήσῃ κἄτι δὲκίει τοὺς ὀφθαλμούς

και μ' ἄδιδε γὰρ νὰ νοήσω πόσους ἢ ἄμοισι εἶχε κα' ἡ μού.

Τὸ χέρι τῆς κουφὰ τὸ πέρνω και εἶ τὸ στόμα μ' ἡ μὲ τρόπο τὸ φέρνω

μα ὅμως φίλοι μου τι μὰ δὲ πῶ π' αὐτὸ θὰ μείν' ἱστορικὸ.

Ἐ φτάνει πᾶ, ἀρεκτὰ ὄλες εἶπα και τὰ λουκὰ δὲν ὀφελοῦν

γιατί φοβάμαι, μὰ τὴν Ἄλ' ἡθεται, μήπως τῆς κόρης κα' ὀφάνοθν.

Πάτραι Τὸ κουνουπί

ΛΑΪΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πῶς γίνονται τὰ χροῖματα

Ἐνας φιλάργυρος ἀπὸ τὴ Πάτρα εἶχε φίλο ἕναν ἄλλο φιλάργυρο ἀπὸ τὸ Αἴγιο. Κάποτε ὁ τσιγκούνης τοῦ Αἰγίου ἤθελε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν φίλο του. Ἄφ' οὐ ἐφαγαν τὸ βράδυ τὸ ψωμοτύρι του μαζὺ ἔσβυσε τὸ λιχνάρι του ὁ νοικοκύρης γὰρ νὰ μὴ ξοδεύῃ τὸ λάδι και ζημιώνεται. Ἐπειτα ἀπὸ κάμποιο καιρὸ ἐπῆγε και ὁ Πατρῖνὸς τσιγκούνης στὸ Αἴγιο νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃ τὴν εἶσάκ ψι. Ὁ Βοστανιστᾶνος; τσιγκούνης τὸν ἐφιλοξένησε μὲ ἐλῆς; και ψωμί και ἐσβυσε και αὐτὸ; τὸ λιχνάρι του και ἔπεσαν νὰ κ' ἰμῆθουν. Τὸ πρῶτο πῶν σηκώθηκιν βλέπει ὁ μουσαφίρης τὸν νοικοκύρη γδυτὸν και τὸν ρωτᾷ. Γιατί φίλε εἶσαι ἔτσι; Ἐγὼ τοῦ ἀπαντᾷ ἔκείνος ἔκμα χροῖματα περισσότερα ἀπὸ σένα γιατί ὄχι μόνον ἐσβυνα τὸ φῶς ἀλλὰ ἔβγαξα και τὸ βρακὶ μου γὰρ νὰ μὴ τριβεται στὴν καρέκλα και χαλάει. Τότε εἶγεις δίκη φίλε μου και θὰ σε ἀκολουθήσω και ἐγὼ.

Κουμπᾶρος και χάρος

Μία φορὰ ἕνας χωρικός γὰρ νὰ κολακεύσῃ τὸ χάρο νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ζήσει περισσότερο τὸν κάλεσε και τοῦ βάπτισε τὸ παιδί. Στὸ τραπέζι ποῦ ἐτραγαν λείει τοῦ χάρου. Κουμπᾶρος θὰ μοῦ κάμης μὴ χάρι ποῦ θὰ σοῦ ζητήσω; Λέγει κουμπᾶρος μου λείει ὁ χάρος και μὲ τοὺς ὀρισμοὺς σου; Θέλω λείει ὁ χωριάτης πρὶν πεθάνω νὰ μὲ εἰδοποιήσης νὰ ἐτοιμασθῶ. Ὁ Κουμπᾶρος δὲν τὸν ξανάσμιξε. Ἐστερη ἀπὸ ὁ χρόνια πέθανε και ὅταν ἐπῆγεν ὁ χάρος νὰ τοῦ πάρῃ τὴν ψυχὴν τοῦ λείει ψυχουμαγώντας; Γιατί κουμπᾶρος δὲ μὲ εἰδοποιήσες ὅπως μοῦ ὑπεσχέθης; Πολλὲς φορές μάλιστα ἐστειλά και σοῦ τὸ εἶπα πῶς θὰ πεθάνης. Και γιατί ἀποροῦσε ὁ χωριάτης μὴ καταλαβαίνοντας, τοῦ λέγει ὁ χάρος. Δὲ μοῦ λες κουμπᾶρος στὸ ἀναμεταξὺ δὲ σε πόνεσαν τὰ χέρια σου; τὰ μάτια σου; τὰ πόδια σου; τὸ κορμί σου; Ναι μὲ πόνεσαν λείει ὁ χωριάτης. Τότε τὴν ἄλλη εἰδοποίησῃ γύρωσε ἀπὸ μένα κουμπᾶρος; Αὐτὰ ὄλα δὲν εἶναι προκλητικὰ γὰρ τὸ θάνατο; Δὲ θυμᾶσαι τί ἔλεγαν τὸ πάλῃ καιρὸ οἱ καλαμαράδες; φοβοῦ τὸ γῆρας; οὐ γὰρ ἐροχεται μόνον.

Γ. Π...τζής

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Κ. ΚΡΥΣΤΑΛΗ

Η ΔΑΣΚΑΛΑ

ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

(Συνέχεια και τέλος)

-Μα και το δικό σου είν' άγριο.
-Ποιός σου τ'ό ειπε; Δεν τ'ό βλέπεις τί ημερι που περπατάει;
-Ναι, μα εκεί που ξαφνίστηκε, με την καμπάνα... στο μοναστήρι... κάτου....
-Μα έχει ξαφνίστηκε.
-Καθήμενε... τώρα σ'ε συλλογίζομαι τί θα πάθαινες αν σ'έθερνε μαζί του σ'έκεινον τον κατήφορο.
-Δε θ'ι χτύπαγα, ήταν χορτάρια.
Κ'έβλεσα. Έγαμογέλασε κι'αυτή.

Ήταν τ'ό πρώτο χαμογέλιο που είδα να γλυκοχαράζει στί χειλή της. Φανταστήτε τη χαρά μου. Έτσι έμειναμε σύμφωνοι για τ'ά μουλάριά μας κ'ί την παειζίλεσα να περάση να καθαικίψη. Τήν βοήθησα ν'άνεβη. Εκεί που ή ξερβία καλάμη μου ξερακόωνε την άμασκάλη της την τρυφερή και τ'ό δεξι χέρι μου εκράταε τ'ό σκληρό κουτσάκι του σαμαριού για να μη γέρνη, τότες έννοιωσε αυτή τ'ό πρόσωπό της νοτισμένο άκόμα κ'είδε βρεμμένα και τ'ά μπροστινά φουκά της.
-Ύψιτα ε, μου ειπε, π'ώς έγεινα από τί νερά έχει πάλε α.
-Δε' σ'έβρεξεν ή ρεμματιά, σ'έραντισα εγώ με τ'ά χεριά μου για να σ'ε συννερέω.
Κοκκίνισε σ'άν την παπαρούνα του Άποίη σ'ό πρόσωπο, μου χάρισε και δεύτερη συμπαθητικά ματιά που μου ανατάραξε τί σωθικά όλα, όπως θολώνει κάθε διαβίτης σ'τό πέραςμά του τ'ά λαγαρά βίθη του ποταμού, και με τ'ό τι γαλό της «ευχαριστώ» την άκουσα ν'ι μουρμουρίση και τούτα:

-Αλλοίμονό μου π'ώς κατάντησα.
Ήταν σεμνότερα τ'ά λόγια της και δεν της αντίλογήθη α.
-Όσο να μ'ας προφτάσουν οι πισίνοι με τ'ό μουλάρι, άνεβηκα κάμποσον δρόμο π'εξ'ό σ'τό πλάι της. Είχε τραβήξει πολύ μπροστά και τ'ό ν'ό τ'άντρογυνο. Σ'τ'ό διάστημ'αυτ'ό βρεθίμαμε οι δυ'ό μετ'όλομ'αναχοι και συμπιλωμένοι μέσα σ'τό λόγγο. Χίλια γλυκά λόγια μ'όρχονταν σ'τόν νού για να της π'ό. Αλλ'όλα επνίγονταν ξαφνικά μέσ'ό τ'ό λάρυγγά μου, που τ'όν έστένερε δεν έρω κ'έγώ ποιά δύναμη άόρατη και άύτηρη. Όμως σ'ε τέτοιες περιστάσετ'ό γίνονται καλοφωνότερο σ'τόμα τ'ά καίμεγα μάτι ι. Τότες μιλούν αυτά. Σ'τ'ό διάστημα εκείνο, π'όσα δ'εγ της κόρης τ'όνης τ'ά ματιά μου. Κι'άκουγ, τ'ά ματία ότε. Κι'αυτιγ'ς μ'ό σαγ κι'άκουγαγ μοναχά τ'ά ματία τότε. Κι'αυτιγ'ς μιλούσαν κι'άκουγαγ μοναχά τ'ά ματία. Εγ'οιωθα εγ'ό τ'ά ματία της άκουγαν

τ'ό τί της λέγουν τ'ά δικιά του, όπως παρόμοια έννοιωθα τ'ό τί μου λέγαν τ'ά δικιά της. Όμως τί μουλεγε και τί της έλεγα, δε σ'α; τ'ό μ'λογ'ό. Μπορεί να τ'ά φαντάζεστε.

Καβαλικίψη κ'έγώ. Κάποιος λέει π'ώς έπλάγιασε σ'ε πρεββάτι κοριτσιού και δεν τ'άν άφηκαν να κλειση μ'ίτι όλην την νύκτα οι ψύλλοι. Έμένα, καθισμένον σ'την καβάλα της δασκάλας, δεν μ'έφαγαν ούτε ψύλλοι ούτε κορ'όοι. Δεν έμεινα όμως κι'άνεβλαβος όλότελα. Από την ώρα που με τ'ό πεσιμό της μου κόπηκε ξαφνικά τ'ό τρυφερό τραγούδι σ'τ'ή μέση, δεν ξαναμου'όθε ευθυμία. Μιά σκυθροπάδα μ'έβ'αρονε, τρανή σ'άν τ'όν Πίνδο που σ'άνεβαιναμε σ'όλίγο. Ούτε τ'αγούδι π'αία από τότε, ούτε γέλιο ούτε ζωηρό λόγο, ούτε μιλιά. Τραγουδο'σαν οι άλλοι οι άντρες, φ'όναζαν, γελο'σαν, έρριγναν πιστολιέτ' από καβάλα σ'τ'ά δέντρα που διαβαίναμε, χω'ίτευεν με τ'ους διαβάτ' που συναπαντούσαμε, έσκιζαν με ρεκασιμ'όυτ' τ'ά γίδια που β'όσκαμε να β'όσ συν κατάστρατα. σκαρφαλωμένα σ'τ'ά γ'οιοπρίναρα, ξ'αφνιζαν χουγιακτά τ'όν πιστικ'ό που σ'τόν όχτο παρ'άμερα βαρο'σε την τζαμάρα του. Έγ'ό άναίσθητος, ξένος και παντάξενος σ'όλα αυτά. Τόσο, που μερικ'ες φορές σ'τ'ά κοτ'ώνια που άνεβαινε τ'ό μουλάρι μου κόντεπα με τ'ά τινάγματά μου να την πάθω σ'άν την δασκάλα και να κατρακυλισθ'ό σ'ε βαθύτερους λάκκους.

-Τήρα μπροστά σου, μηδ'ε παιδ μ', μου φ'όναζε ό άγωγιατής, τί θ'ι π'ας κ'έσ'ό σ'τ'ό ρέμμα κάτου χαμιάιν ώρα. Τίνε κακοτοπιά έδ'ω, τήρα μπροστά σου. Σ'τ'ες κακοτοπιέτ' πουτ'ον στεν'ό; ό δρόμο; σωστό μονοπάτι, εγ'ό π'ήγαινα πίσω πίσω, στερν'όσ άπ'όλους, κ'είχενα τ'ή δασκάλα μπροστά και τ'όν άγωγιατή από κοντά. Όπου έβγαίναμε σ'ε σιάδι, τύχαινε κάποτε να πάω ξυγ'ά ξυγ'ά μ'αυτήν. Έστρεψε τότε αυτή κατ'έμένα, μ'έκ'ύτταζε συμπαθητικά και μου χαμογελο'όσε γλυκά γλυκά. Μιά φορ'ά που ειπέ ήσυχα, σ'άν για να μη την άκούσου, ο'ότε τ'ά που ι'ά π'όθ'ό γλυκοτσιμπ'όνταν άπάνω σ'τ'ά κλωνάρια του δάσου.

-Γιατί δε λ'ετ' και σ'ύ τίποτα, π'ουνε ή πρώτη χαρά σου;
Χαμογέλασα μοναχά και δεν έχ'ω όποψία ότι τ'ά ματία μου που την αντίχου-

σαν της φανερω'σαν την γλυκειά ανατριχίλα που περιέτρεξε από φλέβα σ'ε φλέβα κι'άπ'άρμ'ό σ'άρμ'ό τ'ό αιμά μου.

-Μη σ'ε στενοχωρ'όε που μ'όδωκετ' της καβάλα σου; Μ'όυ ξανάειπε.
Εγ'ό δε μ'όρεσα να κρατήσω εν έλαφρ'ό άναστενάγμα που εγεννήθηκε μέσα μου από τ'άθε άλλο άίσθημα παρ'ά από την στενοχώρια π'όβαζε αυτή με τ'όν νο'υ της. Όμως για να μη την άφήσω να μ'ένη σ'τη βλαβερή ιδέα της, της μίλησα χαμογελ'όντας π'αλι:

-Τώρα σ'έκαμα να μου μιλέτ'ε; δεν εγ'ω άνάγη να ξαναξεφουρνίζ'ω ζωηρά λόγια, δε τ'ά κατάλαβε.
Ήτον πολ'ύ τολμηρότ' ό λόγος μου τ'ούτος κ'έφερα σ'τό άπαλό μάγουλό της τ'ό βαθύτερο της φωτι'ας χρώμα. Αλλ'α δεν έπειράχτηκα, γιατ'είδα να ξεβ'άψη γλήγορα π'αλι και να με γλυκοτρησ'ό.

Έτσι περάσαμε όλο τ'ό δρόμο, ως τ'ό χωριό. Εγ'ό την άνεβοκατέβαζα από τ'ό ζ'ό μου σ'το'ς άνήφορους και σ'το'ς κατήφορους, εγ'ό την έπιανα από τ'ό χέρι σ'τ'ί ποτάμια και στο'ς γκορ'εμ'όυτ', εγ'ό την έπ'ότιζα νερ'ό με τ'ό άχώριστο πιξαρ'ένιο κανκόπουλό μου, σ'τες κρυ'όβρυσσετ' του Πίνδου, εγ'ό της έδωκα τ'ό ψάθινο σκιαδί μου, όπ'όφερα να πάντα σ'τ'ά ταξείδια, για να μη την κάψουν τ'ά λιούρια του Θεοριστή. Κι'αυτή όλο μ'εύχ'αριότο'σε και μου χαμογελο'όσε γλυκά, κ'έγ'ό, άμίλητος πάντα, όλο άνατριχίλαζα γλυκότερα μέσα μου.

Κάποτε την ρ'ότησα και σ'τό δρόμο να μου ειπέ που χτύπησε.

-Πουθενά, μ'όλεγε αυτή συμπαθητικά. Αλλ'άπ'τ'άλαφρ'ό σουφρωμα τ'όμορφου προσώπου της κι'άπ'τ'ό συχν'ό βάλσιμο του χεριού της σ'τη μέση, κατ'ά τ'ά νεφρά, έννοιωθα εγ'ό ότι χτύπησε κι'ότι πονο'όσε και τ'όκουβε. Όσο που της είπα μι'ά φορ'ά.

-Μά, μη τ'ά κρύβητ' από μένα.
Τώρα που με κ'ύτταζε, τ'ά ματία της ήταν υγρ'ότατα και σ'την υγρ'ότη τους μέσα ξ'άνοιζα σ'άν μέσα σ'ε καθαρή άνάβρα π'ώς είχαν βουρκ'όσει και τ'ά δικιά μου.

Κι'άλλην μι'ά φορ'ά την ρ'ότησα π'ώς έκαμε κ'έπεσε σ'τη λαγκαδιά εκεί κάτου. Κι'αυτή μου ειπε κοκκινισμένη σ'τό πρόσωπο:

-Μ'είχε συνεπάρει... κ'ίποια... συλλογ'ή... ή πρωϊνή νύστα... τ'ό ξημέρωμα... έξ'ω κ'έγ'ό... τ'ό τραγούδι σου...

Δεν ειπέ άλλο. Χαμήλωσε και τ'ά ματία. Ο'ότ'εγ'ό μ'όρεσα να την τηρ'όω περισότερο κατ'ά π'όσωπο, γιατι ό λόγος της τ'ούτος άναψε θέρμη μέσ'ό τ'ά μελίγγια μου.

Ύστερ' από χαμιά δεκαριά μέρετ' ά-

παρά την μετά ταύτα αδυστηρότητα των γονέων των π.δ.ς εξήγερον τις έπιμειλίαις και φ.λεργίας αυτών. Δι' ο οι γονεὺς πρέπει να σπεύδωσι βραδέως μεθ' έπιμονής και έπιμονής οδηγούμενοι προς τοῦτο υπό τε τῆς φύσεως και τῆς κείρας. Ὅσαύτως οι γονεὺς πρέπει να παρακολουθῶσι τὴν πρόοδον των τέκνων των εις τὸ σχολεῖον βοηθοῦντες και ενθαρρύνοντες τὸν διδάσκαλον εις τὸ ἔργον του και οὐχι—ώ; δυστυχῶς συμβαίνει σήμερον—αντιτασσόμενοι εις τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ, διδάσκοντες αὐτοὶ αντίθετα των ὅσων ἔμαθον τὰ τέκνα των εις τὸ σχολεῖον ἐν τῷ λ. γ. ὁ διδάσκαλος απαγορεύει εις τὸς μαθητὰς του τὸ κακολογεῖν, οἱ γονεὺς κακολογοῦντες ἄλλους διδάσκουν τὰς αντίθετα διὰ τοῦ παραδείγματός των. Ἡ παρατηρουμένη σήμερον γαλαρότης αἰσθημάτων ενεργειῶν και πόθων Ἑθνικῶν ἔχει κυ-

ρίως αἰτίαν τοῦ πολέμου ὃν διεξάγει ὁ οἶκος πρὸς τὸ σχολεῖον και ἡ κατα 99 ο)ο δεινὴ ἀντίδρασις ταῦ ἐνθὸς ἐναντίον τοῦ ἄλλου ἐκμηδενίζουσιν τ ἔργον τῆς Ἑλληνοπρεποῦς συμπεριφορᾶς και ἀνατροπῆς, ὡς γαλαρόται μὲν εἰ τὸ σχολεῖον ὑπὸ των φιλοπόνων και αἰσθηματικῶ διδασκάλων ἀποπνίγεται δὲ ὡς μὴ ὤφειλεν ἐν αὐτῇ τῇ οἰκογενείᾳ! Μόνη ἡ εἰλικρινὴς συνεργασία γονέως και διδασκάλου, μόνη ἡ ἀμοιβαία αὐτῶν ἐκτίμησις εἶνε ἱκανὴ νὰ παραγάγῃ τ' ἀποτελέσματα, ὅτινα δικαιούται νὰ προσδοκᾷ ἡ Πατρις ἐκ τῆς ὑγιούς ἀνατροπῆς των τέκνων τῆς.

Μόνον ἐκ των ἀπὸ κοινοῦ λαμβανομένων ἀποφάσεων και μέτρων θὰ καταστή δυνατὴ ἡ καταπολέμησις των φυσικῶν του παιδὸς ἐκπιτωμάτων και ἡ ἀνάπτυξις των Ἑθνικῶν ἀρεστερημάτων και οὐ χάρακτῆρος. Ἄλλ' ἡ ἐγκατάλειψις των

τέκνων ὑπὸ των γονέων ἐν τοῖς σχολεῖαις, ἀντὶ νὰ ἐμφαίνῃ ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸ ἔργον τοῦ διδασκάλου, πιστοποιεῖ περιφρόνησιν κατ' αὐτοῦ, ἡς ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ ἐκκλισηὶ των ἡθῶν ἡ νοσηρὰ γαλαρότης των ἐγγενῶν ἰδεωδῶν, ἡ ὀλεθρία ξενομανία, και ἡ περιφρόνησις πρὸς τὰ π.τριὰ ἔθιμα, και ἡ ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς πληρώσεως των Ἑθνικῶν πόθων πρὸς ἀνύψωσιν τῆς φιλιότητος ἡμῶν Πατρίδος.

Τὶ δὲ νὰ εἰπωμεν περὶ των γονέων ἐκείνων, οἵτινες περιφρονοῦντες τὰ σχολεῖα τῆς Πατρίδος των στέλλουσι τὰ τέκνα των εις τὰ ἄλλοθεν ἄλλο σχολεῖα, ἅτινα οὐδὲν ἄλλο ἀπεργάζονται, ἢ προπαγάνδαν κατὰ τῆς ὥραίας ἡμῶν θρησκείας και τῆς Πατρίδος.

Ἄλλ' ἀπὸ τούτου ἄλλοτε.

Γ. Α. ΠΑΠΑΧΑΝΤΖΗΣ
(δημοδιδάσκαλος)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΑΜΑΡΤΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ

κατὰ μετάφρασιν ἐκ τ. Γαλλικοῦ ὑπὸ YVONNE BROVELLY

Η ΛΙΜΝΗ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ.- Η ΕΚΔΙΩΞΙΣ

Στὰς 18 Ἰουλίου τοῦ 1870 τὸ Σεν-Ντιμιέ ἐγύμνωσε ἀπὸ πλῆθος κόσμου και ἀπὸ θορυβῶν. Μέσα στὸ σταθμὸ τῆς μι κρᾶς και ὥραίας πόλεως, ποῦ βρίσκεται ἐντελῶς εις τὰ ἄκρα τῆς Ὁ-Μαρῦ, και φαίνεται τοποθετημένη ὡς σύνορον μεταξὺ τῆς Καμπανίας και τῆς Λωρραίνης, τὸ πλῆθος ἦτο θορυβοδέστερον,

Ἐθροῖσκοντο ἐκεῖ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ Μπετανκούρ, τὸ Σαν-Σνέ, τῆ Μπ υσιέρ και μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς ὅτι ἦσαν ἀπὸ ὅλα τὰ π.ρίχωρα τοῦ Νομοῦ. Κάθε παρθεὰ πολιτῶν, περιεκύκλωνε μερικὸς νέου: στρατευσίμου, ἐροδιασμένους ἄλλοι μὲν με ἕνα sac de voyage και οἱ περισσότερο με ἕνα στρατιωτικὸν κακκίδιον.

Και πανταχοῦ ἦσαν ἀγκαλιασμένο και πανταχοῦθεν ἠκοῖοντο οἱ ἀποχαιρετισμοὶ με τὰς λέξεις «Στὸ καλὸ... Στὸ καλὸ και μετ' ὀλίγον...» Πρὸ τριῶν ἡμερῶν, δηλαδὴ τὴν 14ην Ἰουλίου, ἐν τηλεγράφημα προερχόμενον ἐκ Παρισίων και κατευθυνόμενον εις ὅλους τοὺς νομοὺς τοῦ Κράτους εἶχε συνταραξῆ ὅλους και εἶχεν ἐκτραγῆ σὰν θβίδα... Ἦτο ἡ ζῖδιση τῆς πιστοκρατευσῆς. Τὴν ἐπαύριον ὁ πόλεμος εἶχε κηρυχθῆ ἐπισήμως; ἐναντίον τῆς Προύσεως «Νομὸς τῆς Γερμανίας». Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι που ἀνεχώρουν ἦσαν ἐφεδροὶ. Ὁ Στρατιωτικὸς νόμος, ἔθεσε, τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν μέχρι 30 ἐτῶν, εις τὴν διάθεσιν τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ πολέμου. Ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος εἶ-

χε εἰσβλῆει εις τὸν σταθμὸν τοῦ Σεν-Ντιμιέ. Ἦσαν δὲ ὅλοι ἐξημένοι ὑπὸ μεγιστοῦ πατριωτικοῦ αἰσθηματος, και ἐρώναζον, στὸ Βερολίνον... Στὸ Βερολίνον τραγουδῶντες συνάμα τὴν Marseillaise «Γαλλικὸς ὕμνος», ποῦ ἡ Κυβέρνησις εἶχε διατάξει νὰ παίζετε, ὑφ' ὄλων των Μουσικῶν, διὰ νὰ μεθύση τοὺς στρατιώτας, με ἕνα ἠρωικὸ ποτὸ. Ὅλοι ἐρώναζον, χαίρεται... Σὲ ἕνα μῆνα... Σὲ ἕξ βδομάδες τὸ ἀργότερον... Ὅλοι οἱ Ἀξιωματικοὶ ἔπερναν μαζί τους μόνον ἕνα χάστην τῆς Γερμανίας, ββαιωμένοι ὅτι ἀνεχώρουν δι' ἕνα θριαμβευτικὸν περιπατοῦν ἀπὸ των Παρισίων μέχρι τοῦ Βερνόνου... Διότι τὸν Ἰούλιον τοῦ 1870 ὅλος ὁ κόσμος ἦτο τρελλός.

Εἰς τὸ μικρὸν χωρίον τῆς Μπιζιέρ ὅπου ὑψώνεται ὁ Πύργος τοῦ Ρουσεγκι και ὅστις φαίνεται σὰν νὰ χίνεται εις τὴν ἀτέραντον περὶοχὴν τοῦ ὄρους τῆς Τρουασφοντέν, ποῦ ἡ τελευταία του λόχη ἔφτανε στὸ Μπαρλετιγκ. Ἀπὸ τῆ Μπιζιέρ ἔβουγε μιὰ δωδεκάς παλληκαριῶν, ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὥραιον γένος τῆς Λωρραίνης; ποῦ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ξανθὰ μαλλιά και γαλανὰ μάτια. Ὅλοι σχεδὸν ἦσαν ἐφεδροὶ τοῦ 9ου Κιρασιέ, «Σῶμα θωρακοφόρων στρατιωτῶν», οἵτινες ἐπῆγαιναν νὰ συναντήσουν τὸ Σύνταγμα τους στὴ Βερσαλί. Πλησίον αὐτῆς τῆς Παρέας, ὀλίγο πίσω, μιὰ γυναῖκα ἡλικιωμένη, με ὑφους ἀργοντικῶ, ὥραιοτέρα

ἀκόμη ὑπὸ τὰ ἄσπρα τῆς μαλλιά και τὴν πένθιμῆ τῆς ἐνδυμασία, ἐφιλοῦσε με μεγάλη συγχίνησι ἕναν νέον 24 χρονῶν, σοῦ τὸ γενναῖον πρόσωπόν του ὁμοιάζε ὀλίγον με τὸ ἰδικόν τῆς.

Γιλβέρτο... Γιλβέρτο μου... ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάτῃ... Κάμε τὸ καθήκόν σου... ὀλόκληρον... Ἄλλὰ προσέθεσε, με μιὰ σγαλὴ φωνὴ σὲ παρακαλῶ, ὄχι τρέλλες... Ἡ πατρίδα σου δὲν σοῦ ζητεῖ αὐτάς... Ὁ μεγαλειτερος σου ἀδελφὸς ἀπέθανε... Μοῦ ἀπομένεις τὸ μόνο μου παιδί, Γιλβέρτο. Εἶσαι ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας; μιν, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ρουσεγκι... Γιλβέρτε μὴ τὸ λησμονεῖς.

Λατρευτῆ μου μητέρα, ἀπήντησε, χαμογελῶν και χαϊδεύων τὸ ξανθὸ κεφάλαι ἐνθὸς πενταετοῦς παιδιοῦ ποῦ τὸ ἐκοίταγε ἀπὸ τὸ χέρι μιὰ γυναῖκα με πένθος και αὐτὴ πολὺ ὥραια με μιὰ μελαχροινὴ ὀμορφιά. Ἰδοῦ ὁ μικρὸς Μαρκῆσιος τοῦ Ρουσεγκι ποῦ σὰς ἄφιεν ὁ δυστυχημένος; μου ἀδελφός.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι πια τίποτε αὐ ὡς εἶνε γιὰ σὰς μητέ α.

Γιλβέρτο ἐπανελάβε αὐτῇ, εἶχα δύο γιουὺς, και δὲν ἔχω παρὰ ἕνα, δὲν ἔχω παρὰ ἐσένα.

Και δι' αὐτὸ ἀγαπητῆ μου μητέρα κατὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ μου ἔωκα τὴν παραίτησίν μου σχεδὸν μόλις ἐξελεθῶν ἀπὸ τὸ Σενσιε «σχολὴ ἀξιωματικῶν». Ἐμείνατε μόνη και δὲν ἐδίσταξα. (ἀκολουθεῖ)

ΑΠ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Χ. Ασιακόν, συναυροίσατε τὰς συνδρομὰς. Γ. Ι. Κ. Πύργον, εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν προθυμίαν σας. Δύμφωνοι εἰς ὅλα σὰς γράφωμεν ταχυδρομικῶς. Γ. Π. καὶ Α. Ρ. ἐνιαῦθα δεχόμεθα. Γ. Γ. Δευκάδαν, εὐχαριστοῦμεν. Φροντίσατε γιὰ τὴν πρ-ὴν τοῦ φύλλου.

Παρακαλοῦνται οἱ λαβόντες τὸ φύλλον μας καὶ θέλοντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταί, ὅπως ἐμβάσωσι τὴν συνδρομὴν των πρὸς τὴν διαχείριον τοῦ περιοδικοῦ, ἄλλως νὰ ἐπιστρέψωσι τοῦτο.

Ἡ Διεύθυνσις

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ἐκάστη ἐγκρισις δρ. 5)

Ἐνεκρίθησαν τὰ ἑξῆς: Γ. Ι. Κ., Ἄνθος τῶν Λειμώνων, Ἡρώ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Πωλοῦνται τὰ ἑξῆς βιβλία: Λεξικὸν Ἑλληνικὸν ὑπὸ Βυζαντιοῦ χρυσόδετον καὶ σχεδὸν καινούργιον. Μυθολογία τῆς Ἑλλάδος χρυσόδετος καὶ καινούργιος. Ἡ ἐξ 100 βιβλίων σειρά τοῦ Συλλόγου τῶν ὠφελίμων βιβλίων. Πληροφορίαι παρὰ τῷ διευθυντῇ τῶν «Ἀκροθινίων».

Χήρα καὶ πανδρεία.

Μία φορὰ μιὰ χήρα εἶχε ἓνα γάϊδαρον ποῦ ἔκανε μ' αὐτὸν ὅλες τῆς δουλειᾶς τῆς τοῦ σπητιοῦ. Ἦρθε καιρὸς καὶ ἐπρόφισεν ὁ γάϊδαρός τῆς. Ἐπειδὴ ὁ κουνιάδος τῆς ἐσκόπευε νὰ πάη στὸ πανηγύρι ποῦ γινόταν στ' ἄλλο χωριὸν νὰ φωνίσῃ, ἡ χήρα τὸν εἶχε παρακαλέσει νὰ τῆς ἀγοράσῃ ἓνα ἄλλο γάϊδαρον ἀπ' ἐκεῖ. Τὴν ἡμέρα ὅμως ποῦ θὰ ἔφευγε ὁ κουνιάδος τῆς νὰ τὸ πανηγύρι παντοῦρῆθη ἡ χήρα καὶ ὅταν ἐπῆγεν ὁ κουνιάδης τῆς νὰ τοῦ δώσῃ τὰ λεπτὰ γιὰ τὸ γάϊδαρον τοῦ εἶπε. Σὲ εὐχαριστῶ κουνιάδε ἀλλὰ δὲν θέλω τώρα πιά νὰ μοῦ πάρῃς γάϊδαρον, γιὰτὶ παντοῦρῆθηκα! Καταλαβαίνετε τώρα ὅτι τὸ γέροντ' ἀνδρῶν τὸν χρησιμοποιοῦσε γιὰ ὅλες τῆς τῆς δουλειᾶς.

Ἡ ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ
ΕΝΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΟ
ΣΑΛΟΝΙ
ΣΑΣ

50 ΛΕΠΤΑ Ἡ ΛΕΞΙΣ
Ἄλλ! Μὴ λησμονεῖται διὰ ἀνταλλάσσω ἐπιστολάς με γυμνασιόπαιδας καὶ δὴ τῆς Δ. τάξεως. Γράψατε «Κουνοῦπι» γραφεῖα «Ἀκροθινίων».
Ἀλληλογραφῶ με μορφωμένα κορίτσια 15-19 ἐτῶν. Σκοπὸς γνωριμία. Γράψατε «Ἐπιανῆσιον» Ροστ-Ρερτάνι Πάτρας.
Νέος μορφωμένος ἀλληλογραφεῖ με δισποινίδας ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Γράψατε «Ἄνθος τῶν Λειμώνων» γραφεῖα «Ἀκροθινίων».

Ἀνταλλάσσω ἐπιστολάς με δεσποινίδας ἐγγράματος ἀπὸ 15-20 ἐτῶν ἀπὸ ὅλην τὴν Πελοπόννησον, Ἀθήνας Χαλκίδα καὶ Θεσσαλονικίην. Γράψατε «Σατανᾶν» γραφεῖα «Ἀκροθινίων».
Ἀνταλλάσσω ἐπιστολάς με δεσποινίδας προτιμῶνται τοῦ γυμνασίου. Γράψατε «Ξανθὸν Ἰππότην» Γραφεῖα «Ἀκροθινίων».
Γιὰ ἀγάπη ψάχνω. Γράψατε «Ἀγερινὸν Πατρῶν» γραφεῖα «Ἀκροθινίων».

Πῶς ἐννοεῖται ἡ πανδρεία.

Μιὰ χήρα παραπονεμένη στοὺς συγγενεῖς τ' ἀνδρός τῆς ὅτι τὴν ἄρισαν μόνη καὶ δὲν τὴν κοιτᾶζον σὲ ὅτι ἔχει ἀνάγκη. Νὰ λείη γιὰ εἶχα ἀνάγκη νὰ πάου τὸ ἄλεκμά μου στὸ μύλο καὶ δὲ μοῦ ἔδωθε κανένα; σας τὸ μούλι τοῦ νὰ τὸ πάω. Τότε ἓνας συγγενής τῆς τῆς λέει με ἀφέλειτα! Γιατ' παραπονεῖσαι ποῦ δὲν ἔστις μουλιάρη; Γιατὶ δὲν παντοῦρῆσαι;